

Через батька дочка ненавиділа всіх чоловіків
Лише в 45 вона погодилась вийти заміж
Надя стояла, опустивши голову. У руках горіла свічка. З очей капали сльози. З уст священника доносилось: «Упокой господи, душу раба твого Василя...» Сьогодні вона за ним плаче, а ще недавно зневажала його, свого батька. За що, запитаєте. За те, що він жив, що мучив її, збездичив. І чи можна простити таке людині, яка мала би бути найріднішою, найдобрішою, яка бажала б своїй дитині щастя, а не поглумилася з дочки, яку народив? Хтось скаже «ні», інший змовчить. А вона простила, простила після смерті.

...Полилася розповідь вродливої жінки, на вигляді якої навіть ця нелюдська образа, з якою жила роками, не позначилась. Тільки те, що робилося в її серці, ніхто не бачив.

Надя мало пригадує своє раннє дитинство. А хто ж може пам'ятати себе, скажімо, трирічного віку? А вже коли мала п'ять років, то запам'ятала дещо. Тато її любив, як і кожний батько свою дитину. Надійка була красунею: кучеряве темне волоссячко, а очі голубі-голубі, оповиті довгими віями. Дівчинка була схожа на ляльку. З нею хотіли бавитись усі, хоч би подержати на руках. Батько привчив її спати біля себе. Мати сердилась:

— Що це таке, вона має спати сама. Нічого дівчинці лежати біля тебе. Ніби відчуваючи щось недобре, часто казала мама, перекладаючи сонну Надійку в її ліжечко. Жінка не підозрювала, що чоловік не так поводить з дочкою.

З грудей виривалась
далеко на батьківська
любов

Мама йшла на колгоспне поле, а тато часто залишався вдома з живою лялькою. Отоді він роздягався, роздягав Надійку і вони гралися в ліжку. Він ніжно цілував її маленьке тільце, „не обминаючи жодної частинки. їй було цікаво з татом. Він показував їй своє оголене тіло не соромлячись. Просив, щоб цілувала його. Так було і раніше, але Надя тих часів раніших просто не пам'ятає. Це він їй казав:

— Цілуй так, як ти раніше
цілувала.

Якось дівчинка обмовилась своїй подрузі про те, як вона грається з татом, і запитала, чи вона робить так само. Товаришка, будучи старшою за неї, розсміялася і сказала, що це стид — роздягатись навіть перед мамою. Почувши це, Надя стала соромитись тата, та есе ж він, інколи вмовляв її роздягнутись. Він гладив її, цілував маленькі губки, шийку, ручки, ніжки і живіт. Примусити її пестити його тіло він не міг, вона швиденько одягалася і втікала. А він вже зупинитись не міг.

Тато купував їй все, що вона просила. Скільки в неї було іграшок! Підросла — купував гарний дорогий одяг. Мама сварилася:

— Що це ти на неї всі гроші витрачаєш, хоч би мені що купив? Надя ще мала, а ти її одягаєш, як дівку. На що тато відповідав:

— Вона — моя доня і я хочу, щоб була найкраща. Мені для неї нічого не шкода, бо я її люблю.

З його грудей виривалась далеко не батьківська любов, а скоріше любов чоловіка до жінки, а в даному випадку — батька до дочки.

Надя розцвітала, як квітка

На красуню-школярку Надю почали задивлятися хлопці, а сусідський Діма часто носив їй портфель зі школи. Батько, побачивши таке залицяння хлопця до його дочки, сердився. Перестрівши якось хлопця, попередив, щоб той і близько не підходив до його Наді. А сам сідав біля доньки,

дивився не неї закоханими очима і просив щоб вона не звертала уваги на хлопців, бо вони всі підлі і не варті її уваги. Надя заперечувала:
– Татку, Дімка такий добрий, він мене цукерками пригощає в школі. Мені з ним так весело, він так багато знає із ним дуже цікаво.

Тато ревнував. З очей іскрами вилітало зло:

– Ні, я не дозволю, щоб хтось кохав її, цілував. Я не перенесу цього.

А Надя розцвітала, як квітка.–Тата бачив цю красу. «Я не дам нікому спити цю весняну красу, це маю зробити сам. Вони не вмють, вони не кохають, вони не варті зірвати перші пелюстки троянди», – у батька-збоченця вже вимальовувався план.

.. .їй було 14. Після дня народження тато з дочкою були вдома.

– Доню, моя красуне, давай обідати. Вип'ємо шампанського, вчора з гостями я не міг приділити тобі стільки уваги, скільки ти заслугуєш. Ми побудемо вдвох, як колись, ніхто нам не заважатиме,
– зваблюючи ніжно просив тато.

Швиденько накрила стола. Іскристе вино просилося випити. Зашуміло в голові, а тато ще підлив. Сміючись, опинилась на його руках. Але ж ае у тата... Він роздягнув її, роздягнувся і сам.

– Знову, як колись давно, от тільки тіло твоє зовсім інше, уже доросле, – шепотів батько, обціловуючи дочку.

Надя отямилась, враз хміль вилетів з голови:

– Тату, тату, що ви робите, навіщо?

Пручалась, виривалась. Але що може ягнятко проти розлюченого вовка! У цю мить він не чув, не бачив, що дочка плакала, просилася. Вдоволений самець лежав, забувши свою жертву, яка в сльозах забила в куток .кімнати. Спихватився, просив вибачення, пояснював, що надалі буде по-іншому, набагато краще. Але надалі більше не було. От тільки біль і образа, ненависть і презирство залишилися у її душі, серці, в її тілі. Відійшов у вічність з непростим гріхом.

Надя все розказала мамі. Не заявляли в міліцію, щоб не ганьбитись.

Надійка цілий тиждень не ходила в школу, не виходила на вулицю. Слово «батько» зникло з її вуст, з її маленького серця. Він поселив їй ненависть до всіх чоловіків. Вона їх просто боялася. Навіть сусіда Діму.

Надя чула, як мама з ним сварилася, плакала і просила, щоб зник назавжди з їх життя.

За декілька днів батько переїхав у місто до своєї сестри. З тих пір вона його більше не бачила і не хотіла бачити. Писав, каявся, але відповіді не дочекався.

Навчаючись у технікумі, Надія боялася ходити містом, її весь час переслідував привид батька-гвалтівника. Дівчина зненавиділа всіх чоловіків, боялася їх, а тому довгий час залишалась самотньою, хоч добрих хлопців було багато. Лише в 45 погодилась вийти заміж.

Коли батькова сестра померла, а він захворів, мама, простивши йому, забрала до себе. Будучи кволим і немичним, просив маму, щоб покликала дочку, щоб ще раз попросити в неї пробачення. Але Надя не захотіла бачити людину, яка завдала їй таку глибоку психологічну травму. Навіть будучи дорослою вона боялася його.

Він відійшов у вічність з тяжким і непростим гріхом.

...Прощалися з покійником. Підійшла і Надя. Нахилилася над людиною, яка дала їй життя, яку вона так любила колись, над батьком, що поглумився над її тілом, над її душею.

Сльози болю і прощення капали на його лице:

– Пробач, що не могла простити тобі живому, але тепер я прощаю тобі.

Олена ЯРОЩУК, с. Симонів.